

която сторила Скобелеву толкозъ жертви, че чакъ къмъ три часа изново да са подкачи ново нападане, новъ щурмъ. Генералъ Скобелевъ са рѣшилъ на първото. Така дѣйствителния бой на Кришинскитѣ височини сѣ поченълъ още въ единайсе часа сутринъта, а къмъ три часа презъ деня била общата атака. Генералъ Скобелевъ, лично велъ своя отрѣдъ на нападане и въ всичко време билъ напредъ, на едно съ първата цѣпь, на своя бѣлъ конь. Трѣба да забѣлѣжимъ, че подъ него до плевенския щурмъ били вече убити петъ бѣли конѣ. Солдатитѣ са чудяли, какъ той остава невредимъ средъ града отъ коршуни, който са сипялъ около него. Случая за проститѣ ратници билъ чудо; тѣ си тълкували по своему това явление и говоряли между себе си, че Скобелевъ е «магйосанъ», та за това «не го хваща коршунъ.» Разбираса, че тѣзи крайня невнимателность къмъ себе можеше да бжде твърдѣ опасна за самата войска, ако нѣкой коршунъ «бѣше хванълъ» Скобелева.

Подиръ четири часа слѣдъ пладня боя са продължилъ по всичката линия около Плевень. Около шесть часа вечеръта всички картина на колосалния щурмъ са осветила отъ особена свѣтлина на заходящето слънце. На западъ, тамъ дѣто грозно дишали и шумѣли турекитѣ позиции и скривали задъ себе затуленния Плевень, гѣсти мъгли, са набирали и изведнѣжъ ставали свинцови; отгорѣ имъ са мерджелѣвелъ тъмно-лиловъ цвѣтъ; но изведнѣжъ на едно мѣсто са распрѣснѣли мъглитѣ. Блѣснала свѣтлина презъ която са видѣла картината на турекитѣ позиции. Шипѣли гранатитѣ, гърмѣли пушкитѣ, ревели топоветѣ. Почервенѣли поля, шубърки, хълмове, отдалеченни урви и дымъ отъ топоветѣ. На върха на единъ рѣтъ, нареченъ *царски*, стоялъ Царя-Императоръ Всероссийски. — И гледалъ що става, гледалъ битвата съ сърдечно вълнение и внимание. Подъ рѣта били цар-